

ناول: رټل شوي گناه

ليکوال: نامعلوم.

ژباړونکې: خواجه زى صيب.

نشرکونکې چينل: <https://t.me/pashtoonovels0>

ناول رټل شوي گناه

[Ketabton.com](https://t.me/pashtoonovels0)

ژباړونکې

خواجه زى

<https://t.me/pashtoonovels0>

زها ټلگرام ايډى

@shuhab09

"بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ"

ځينې وختونه مور په خپله خوښه يا ناخوښه يو داسې تېروتنه کوو چې زموږ پر ټول ژوند يې سيوری غوړېږي. کله ناکله د يو چا سره زموږ د زړه کينه او دښمني مور دې ته اړباسي چې يو داسې کار وکړو چې پای يې د بدمرغي څخه علاوه نور هېڅ هم نه وي، زما کيسه هم څه نا څه همداسې پېل کېږي ...

زموږ د واده درې کاله تېر شوي وو، خو ژوند مو ډير خوښ نه و. ځکه چې مېړه مې زه د خپلې کورنۍ په غوښتنه راواده کړې وم او هغه له ما سره د يوځای کېدو هيڅ علاقه نه لرله. تل يې بې پروا رویه کوله او د هغه دا بد چلند زما زړه خوړلو، زموږ په منځ کې تل شخړې وې، ځکه چې زما مېړه مخکې له دې چې زما سره واده وکړي له يو بلې نجلۍ سره مينه درلوده، خو کورنۍ يې هغه ورته نه وه راواده کړې، او هغه نجلۍ هم اوس واده شوې وه.

زما کورنۍ له شتمنۍ او مال او دولت له پلوه په ټول کلي کې نوم درلود او تر ټولو غوره وه، نو زه چې د خپلې کورنۍ نازولې لور وم، زما پلار د ټولو غوښتونکو او خواستگارانو له منځه زه هغه هلک ته ورکړم چې په ټول کلي کې د اخلاقو او بنایست له پلوه مشهوره و. ټول د کلي انجونې د هغه غيرت او اخلاقو مينوالې وې، خو هغه هېچا ته پام نه کولو. زه چې له ماشومتوبه مې په پټه هغه سره مينه درلوده، بالاخره د کورنيو په خوښه مې هغه ترلاسه کړو او ميرمنه يې شوم.

خو هیڅکله مې د هغه څخه د مېړه محبت ونه لید. هغه به ورځې او شپې په نورو بڼارونو کې تېرولې او زما له حاله به بې خبره گرځېدو، هر ورځ چې تېرېدل د هغه محبت زما څخه کم کېده، او تر دې چې زه یې خپله بڼځه لا نه گڼلم. زموږ د واده درې کاله تېر شول، خو زما اولاد و نه شو! او د هغه دلېل نه زما کوم مرضتیا وه او نه هم د خاوند! بلکې د هغه دلیل یواځې او یواځې دا وو چې خاوند مې زه نه غوښتل او ماته نه رانږدې کېدو

د هغه د کورنۍ سره زما اړیکې ښې وې. دوه د لېوره بڼځې مې درلودې، یوه له ما وړاندې واده شوې وه او یوه له ما وروسته واده شوې وه، دواړو ماشومان درلودل خو ما نه! زما او زما د مېړه اړیکې په ټوله کورنۍ کې د خبرو موضوع جوړه شوی وه، او زما کورنۍ غوښتل چې زه خپل د خاوند څخه طلاق واخلم، خو دا به څنگه ممکنه وای؟ ما دا ټول سختۍ ومنلې او د خپل ځان لپاره مې ټول مشکلات وزغمل. یوازې دومره مې غوښتل چې هغه مې مېړه اوسېږي! زه پر هغه مینه وم هغه هم لېونۍ مینه ما یواځې غوښتل چې هغه زما خاوند اوسېږي. نور مې هېڅ نه غوښتل.

هغه د خپل لومړني میني په خیالاتو کې ژوند کولو او زما پروا یې نه کوله. ځینې وختونه به ښه کېدلو، او د مېړه فرض به یې په خپله خوښه یا هم په بې اختیاره توګه ترسره کولو. کله ناکله به ما ورته وویل: فرید! ایا له ما سره مینه نه لرې؟ ایا زموږ حلال نکاح لږ هم ستا په زړه کې زما لپاره محبت نه دی پیدا کړی؟ خلک وایې کله چې د یو هلک او جنۍ نکاح وتړل شې نو الله "ج" د هغوي په زړه کې یو د بل لپاره مینه اچوي ایا ستا په زړه کې لږ هم زما لپاره مینه شتون نلري؟

زما د دې خبرو په ځواب کې هغه به زما خوا ته په دلسوزۍ وکتل او ویل به یې: له تا سره مینه لرم، ځکه چې تا زما ایمان مکمل کړ. روح مې دې لمس کړل، خو زه د خپل لومړۍ میني په لومو کې بند یم، دا زما په وس کې نه ده. له تا سره مینه لرم، خو دا مینه هېڅ شی نشي بدلولی.

همېشه يې داسې پېچلې خبرې کولې چې ما ته بې معنی ښکارېدې، هغه به د دې خبرو د کولو وروسته په ژورو فکرونو کې پوب شو، او خپلې توري سترگې به يې له ما اړولې او ځمکې ته به يې کتل. لکه دا خبرې چې دهغه لپاره يو حل شوی پوښتنه اوسېږي.

ما چې له هغه سره بې کچې مينه لرله، نو يوازې دومره مې غوښتل چې ورسره واوسم، د هغه همدم واوسم، او هر کار وکړم ترڅو چې هغه خپل تېر دردونه هېر کړي. حتی دا مې منلې وه چې که د مېرې لومړنۍ مينه يې مجرد وای، ما خپله د هغې خواستگاري کړي وایې او پخپله مې خپل مېرې ته راواده کړې وایې، ترڅو د مېرې په مخ مې د خوشالی موسکا ووينم.

يوه ورځ د خپلې خواښې او لېوره ښځو سره په کور کې مې اشک پخوو، چې د فرید غږ مې تر غوږ شو. ما چې درې اونۍ د هغه مخ نه و ليدلی او د هغه د بدن بوی مې نه و احساس کړی، بې قراره له ځمکې راپورته شوم، خپلې ځادري مې په لاسونو سم کړو، او په بېرې د حويلي دروازې خوا ته روانه شوم. نږدې چې دروازې ته ورسېدم او فرید مې وليد. نو زما په سترگو کې اوښکوي راجمع شوي، او لکه د پسرلي شمال چې زما د يخ او ژمني زړه منځ ته داخل شوی اوسېږي داسې مې زړه خوشحال شو، ما چې تل د فرید د يو مينه ناک نظر تلوسه په زړه کې لرله خو هغه مې هېڅکله په برخه شوی نه و، بې اختياره مې په مينه، مينه ورته کتل ...

خو شېبې وروسته، فرید هم زما خوا ته پام شو او په ژور نظر يې را وکتل او زما د حال پوښتنه يې وکړل، ما په ماته بنده ژبه په بېحد شوق هغه ته ځواب ورکړو.

له هغه وروسته مې سترگې هغه ښځې ته واوښتې چې د فرید شاته وه. يوه ښځه چې چادري يې اغوستې وه او په لاس کې يې يو پلاستيک نيولی و! لکه د فرید د خپلوانو څخه څوک وي؟ خو ما هېڅکله دا ښځه د دې څخه مخکې نه وه ليدلې! کله چې هغې خپل مخ ښکاره کړ او زما سره يې روغېر وکړ، يوه ښکلي او سپين مخ

لرونکې ښځه وه، د هوسۍ په څېر سترگې يې وې، ما په خدا او د خوشحالی ډکې
څېرې سره فرید ته مخ کړ او ومې پوښتل: دا ښځه څوک ده؟

هغه په ځواب کې راته وویل: وروسته به درته ووايم، اوس راځه چې د مور خواته
لاړ شو.

ما چې فکر وکړ، هېڅ مې دا مهم ونه گڼله چې هغه ښځه راته معرفي کړي، او ځان
سره مې وویل فرید زما پسي زړه تنگ شوی ځکه وايې کور ته راځه، په همدې
فکرونو کې په خوشحالی مور دواړه کور ته ننوتلو، هغه ښځه چې حتی نوم يې نه
پوهېدم، ژور او عجیب نظرونه يې په ما اچول، خو زه چې د فرید په لیدو کې ورک
وم، هېڅ شي مې پام ځان ته نه اړاوه...

څو دقیقې وخت ووت او مور ټول کور ته دننه شوو...

بيا فرید له خپلې کورنۍ سره روغېر وکړ، او ټولو يې تود هرکلی وکړ...

د هغه شور او خوشحالی په منځ کې يو لوړ غږ راپورته شو چې ټول چوپ شول...
هغه زما د خوابني غږ و، د فرید مور چې له فرید څخه يې وپوښتل: دا ښځه څوک
ده؟؟

د ټولو سترگې فرید ته واوښتې، او هغه ټولو ته وویل: هر څه به درته ووايم، لږ
وخت راکړئ...

د فرید په خبرو سره تازه مې لږ هوښ سر ته راغلو او د زړه ضربان مې چټک شو، او
ورختا شوم ترڅو پوه شم دا ښځه څوک ده؟

تر دې چې فرید د حویلی په يوه څنډه کې، چې لاندې يې د ونو سيوري وه، ټول
راوغوښتل چې کيني، ټول د پوښتنو ډکو ذهنونو سره، د فرید خولې ته گورو چې څه
به وايي!

يوه شيبه چوپتيا وه، بيا فرید خپلې مور ته وکتل او ويې ويل: دا ښځه زما مېرمن
ده، هماغه نيایش چې ما درته ويل ورسره مې مينه درلوده، او تاسو حتی تيار نه وئ
چې يو ځل يې هم وگورئ..

د فرید خبرې لا نه وې خلاصې چې مور یې په لور غږ له خپلې ځایه پاڅېده، او فرید یې په خپلو خبرو ملامت کړو، زه چې هېڅ مې خبرې کولو توان نه درلود، نیایش ته مې وکتل، له سره تر پښو مې وکتله او ورته مې سترگې په سترگو واچولې... فرید له خپلې مور سره په خبرو بوخت و، ورته یې ویل چې نیایش د ده قانوني او حاله ښځه ده، شپږ میاشتې مخکې د نیایش خاوند په جگړو کې شهید شوی و، او د خسرگنۍ کورنۍ یې یو نیم کلن ماشوم ورڅخه اخیستی او بیرته یې نه ورکاوه. له دې وروسته دوی نیایش له کوره شړلې وه، د هغې طلاگانې او د کور ټول شیان یې هم اخیستي وو...

نیایش فرید ته پناه ورپې وه، ځکه چې فرید تل هغې کلي ته تله چې نیایش پکې اوسېده. فرید د نیایش د خاله سره خبرې کړې وې، ځکه نیایش مور او پلار نه درلودل او د خپلې خاله سره اوسېده. بیا دوی نکاح کړي وه او څه موده یې د یو بل ترڅنګ ژوند هم تېر کړې وو، اوس دوی دلته راغلي وه!

فرید هره کلمه په لور غږ ویله او خپلې مور ته یې کتل او ویل یې: ما ستاسې خبره ومنله او له هغې نجلۍ مې واده وکړ چې تاسې یې غوښتنه کړې وه، خو ونه توانېدم چې خپل لومړی مینه هېر کړم او هغه یوازې پرېږدم. ما یو ځل ستاسې په غوښتنه خپل ژوند تباہ کړ، خو دا ځل هېڅوک حق نه لري چې ماته ووايي څه وکړم. ما نکاح کړې او خپله ښځه مې کور ته راوړې ده. هیڅوک د اعتراض حق نه لري. څوک چې خوشحاله نه وي، دروازه ورته خلاصه ده. لاړ دی شې پر مخه یې ښه ...

د فرید خبرې داسې وې لکه ماته یې چې ویل، او زه چې حتی د خبرې کولو توان مې نه درلود، یوازې یوې څنډې ته ناسته وم او کتل مې، د څو ساعتونو شخړو وروسته پرېکړه وشوه چې نیایش به زموږ سره په یوه حویلي کې د فرید د دوهمې ښځې په توګه ژوند کوي. د لیوره ښځو مې خپلې سترگې زما لوري ته اړولې وې، لکه چې انتظار کې وه ترڅو زه یو څه ووايم، خو ما ته خو حتی د هېچا لوري ته د کتلو توان

هم نه و پاتې. حويلي مې پرېښوده، کوټې ته لارم، دروازه مې بنده کړه، او پښې مې سستې شوې او پر ځمکه ولوېدم.

لکه چې څه شی زما د ساه اخیستو مانع کېده او زړه مې په سینه کې ټوپ وهلو لکه چې کوټه، انځورونه، د کوټې سامانونه او بستره ټول ما ته ځېر وو. دا منل ډېر سخت او ناممکن وو. ساعتونه مې له ځان سره جگړه وکړه، و مې ژړل، ماته شوم او هر څه مې گډوډ کړل. له څو ساعتونو جگړې وروسته مې سکون پیدا کړ او پر گډوډه کوټه کې وغځېدم، او د چت لوري ته مې کتل.

د وخت له تېرېدو او د دروازې له ټکولو نه وم خبر، خو داسې آوازونه مې اورېدل چې ما یو چا ماته نارې وهلې: مریم، څنگه یې؟ مریم، غږ وکړه! مریم، دروازه خلاصه کړه!

زه د هغو ټولو غږونو نه په ناپامه پاتې شوم او د خپل حالت نه راوتلی نه شوم. وروسته مې د دروازې د ماتېدو احساس وکړ او پوه شوم چې فرید زما لوري ته راغی. زه بې حاله پر ځمکه پرته وم، هغه زه پورته کړم، بیا یې ټول بدن راته وکتل چې خدای مه کړه، زخمي شوی خو نه يم؟ په اندېښمن حالت کې یې ما څخه پوښتنې کولې.

خو ما یوازې د هغه لوري ته وکتل او پوښتنه مې وکړه: فرید، زما څه شی کم وو چې تا راسره داسې وکړل؟

فرید چې خپل سر یې زما خواته ټیټ کړی و، په نامردی ځواب راکړ: ما هېڅکله له تا سره مینه نه درلوده. ما هغه څه وکړل چې زما زړه غوښتل. که ته یې ومنې، دا به زموږ ټولو لپاره ښه وي. که یې نه منې، طلاق اخیستلی شې او خپل ژوند جوړولی شې له هغه چا سره چې تا ته واقعاً اهمیت درکوي.

ما په ژرغونې سترگو او په موسکانه شونډو ورته وکتل او ورته ومې ویل: ته وایې چې زه دې خپل ژوند جوړ کړم؟ هو، ستا لپاره خو دا اسانه ده چې خپل ژوند جوړ

کړې. خو زه چې تباہ شوې، ټوټې ټوټې شوم او خپل مینه مې د بل چا سره ولید، زه به څه وکړم؟ فرید، تا زه وسوځولم، تباہ دې کړم، حال دا چې ما ستا لپاره څه شی کم نه و کړي!

فرید وویل: مریم ځان ته راشه. زموږ ژوند له لومړي سره هېڅ بڼکلا نه درلوده. نو بېځایه دې ځان مه ځوروه. ما هڅه وکړه چې ژوند جوړ کړم، هم ځان او هم تا ته، خو ونه توانېدم. زما احساس درک کړه.

فرید د تل پشان داسې جملې وویل چې د ځان دفاع یې وکړه او زه یې له ځانه لرې کړم، وروسته له خبرو څخه یې کوټه پرېښوده. زه پاتې شوم او یو نړۍ حسرت او یو دنیا غم زما په زړه کې پاتې شو. ما شپه په خپله تیاره کوټه کې تېره کړه او د هېچا خبرې مې ونه منلې. په سهار وختي مې له لوږې او خراب حالت سره کور پرېښود او د خپل پلار کور ته لاړم. هلته لاړم چې ټولو راته گواښونه کول چې ولې مې هغه وخت طلاق وانخیست او له فرید څخه جلا نه شوم. کله چې دوی راته ویل؟

لکه چې هر ځای زما لپاره زندان شوی و. مور او پلار مې نصیحتونه کول او تل به یې ویل: دا هغه کار دی چې اوس وشو. یو سړي ته د څلورو بڼځو حق شته.

خو ولې کله چې بڼځه یې له هر اړخه بشپړه وي، بیا ولې باید څلور بڼځې واخلي؟ ځکه چې زموږ له واده درې کاله تېر شوي وو او د فرید په کور کې ماشوم نه و شوی. ټولو زه ملامته گڼلم، په داسې حال کې چې له دې بې خبره وو چې فرید هېڅکله زما سره د ماشوم لرلو لپاره اړیکې نه جوړولې او نه یې غوښتل له ما څخه ماشوم ولري.

د پلار کور راته جهنم شو. څه وخت مې هلته تېر کړ، بیا مې پرېکړه وکړه چې بېرته د فرید کور ته لاړه شم.

هغه خراب وضعیت مې قبول کړو بله چاره مې نه درلود ...

د فرید خندا مې د بل چا سره ولیدله، ټول دردونه مې پر ځان ومنل او بېرته خپل

کور ته لارم...

ټول څه بڼه ول، ټولو نیایش قبوله کړې وه، حتی زما خواښي..
د فرید او د هغه د مېرمنې کوټه زما کوټې ته نږدې وه. نیایش هم د کور د بڼو او
نورو خلکو سره ډېره جوړه وه او ټول یې خوشحاله ساتل..

خو زه برعکس له ټولو لرې وم، له کوټې نه به ډېر لږ راوتلم. یوازې به مې د هغوی د
خندا غږونه اورېدل او د فرید هغه مینه چې نیایش ته یې درلوده...
ورځې تېرېدې، او هره ورځ زما لپاره د خپلې کوټې دننه ژوند نور هم سختېده.
داسې راته ښکاره کېدل چې نرۍ او زمانه هیڅ ځای نه راکوي. هیڅوک زما په فکر
کې نه ول، او زما د حال پوښتنه هېچا نه کوله.

یوه ورځ د مازدیگر په وخت کې د کور باغ ته لارم. باغ چې د کور له حویلی څخه
بهر و، هر ډول مېوه لرونکي ونې پکې وې؛ د انځرو ونې، مڼې، توت، د انګورو تاکونه
او نور...

په باغ کې مې قدم واهه، چې د قدمونو غږ مې احساس کړ. څلورخوا مې ولیده، خو
هیڅوک نه و. بېرته مې فکر خپل ځان ته راوگرځاوه، چې ناڅاپه د یوې ډبرې گوزار
مې محسوس کړ. فکر مې وکړ چې څوک به راسره شوخي کوي. د انځر د ونې لاندې
لارم چې هلته د سیوري لاندې لږ کېنم.

ناڅاپه مې د کاکا ولید غږ واورېد، هغه سړی چې د باغ ساتنه کول، هغه په
وارخطای راغی او په خښمجن مخ یې راته وویل: ناوي! ته دلته څه کوي؟ ایا نه
پوهېږې چې د مازدیگر له لمانځه وروسته د کور هېڅوک دې سیمې ته نه راځي؟
په حیرت مې ورته وویل: څنگه؟ پوهه نشوم؟

کاکا ولید وویل: بچې، تاته نه دي ویل شوي چې دې خوا ته هېڅکله رانشې؟
— ویل شوي وو، خو دلیل یې نه و راته ویلي، تاسې وواياست.

کاکا ولید- بچې، دې ونې سره هغه بې نومه موجودات دي چې ډېر خطرناک دي. له
مازدیگر وروسته هېڅوک دې خوا ته نه راځي، ځکه دلته ډېرو کسانو ته زیان

رسېدلی.

— یعنی تاسو وایاست چې پیري لري؟ زه دې خبرو ته باور نه لرم، کاکا ولیده. کاکا ولید- بچې، دا ستا د باور خبره نه ده، دا د دنیا او طبیعت قانون دی. پیریان هغه موجودات دي چې د انسانانو نه مخکې یې پر ځمکه ژوند کاوه او اوس هم شته. خو هغه موجود چې د دې ونې لاندې او د دې چقری دننه ژوند کوي، د پیریانو څخه هم ډېر خطرناک دی، په پنځو ثانیو کې انسان د یوې تورې لرگې ټوټې ته بدلوي.

د کاکا ولید خبرې زما زړه ته یو څه ویره راوسته، نو دواړه له باغ څخه ووتلو. د کور هغه دروازه چې باغ ته یې لاره لرله، کاکا ولید قفل کړه چې ماشومان ناڅاپي باغ ته داخل نه شي. زه چې په خپل خیالي دنیا کې ډوبه وم او د پیري خبرې راباندې چندان اثر نه کوو، د مظلومی په حالت کې پخلنځي ته لاړم. هلته مې د کور بڼې د نیایش سره په خبرو او خندا ولیدلې. چې کله زه پخلنځي ته داخل شوم، ټولې چوپ شوې او خبرې یې بندې کړې، لکه زه چې یو میلنه اوسېږم.

د څو دقیقو وروسته مې حوصله ختمه شوه، له پخلنځي بهر شوم. چې بهر شوم، بېرته مې د دوی د خندا غږونه واورېدل. همدلته مې زړه کې کینه او کرکه ولوېده، او هره ورځ دا کینه ډېره کېدله. د ټولو توجه د نوي نوي نیایش په خوا وه، او زه هېره شوې وم. هره ورځ مې زړه د غصې او دښمنۍ ډک کېده، تر دې چې یوه ورځ د نیایش د امېدواری خبر مې واورېد.

دا خبر زما لپاره د قیامت په څېر و. یوازې څلور میاشتې یې په کور کې شوې وې، خو زما د مېړه ټول پام له ما څخه لرې شوی و، داسې چې زما په هېڅ فکر یې نه و. یوازې زما خوابني وه چې زما حال به یې اخیست او په فکر کې مې وه. د دې ټولو خبرو نه وروسته مې احساس وکړ چې نړۍ زما لپاره زندان شوې. نه مې د ځان سره مینه پاتې وه، نه د نورو سره. یو ورځ مې پریکړه وکړه چې نیایش به ختمه کړم...!

د غرمي وخت وو ټول خپل په کوټو کې وه.

د نیایش د دیگ ډوډۍ نمبر وو، یواځې ځان لگیا وه په پخلنځي کې یې ډوډۍ پخه

ول، زما لاس کې يو لوي تېز چاقو وو پخلنځي خوا ته روانه شوم، هلته په رسيد هغې زما خواته کوم پام ونکړو او همداسې خپل په کار لگيا وه دوه درې ځله مې کوبښې وکړو ترڅو ورباندې بربد وکړم خو و مې نشو کړې!

هرڅومره کوبښې مې چې وکړو بيا هم ونه توانيدم ما خپل لاسونه پر وينو نشو لرلې، غوښتل مط د پخلنځي څخه لارشم او خپل کوټه کې خپل پر بدبختيانو وژارم چې نيائش را پسي غږ کړو: مريم د الياس خور ته ووايه ترڅو راشې دا د تناره اېري بهر خالې کړې، سهار د تناره د ږوې پخه ولو نمبر دې، نيم ساعت وروسته ماښام کېږي او د باغ دروازه بنده وې بيا دا اېري ماښام همدلته پاته کېږي ...

د نيائش خبرې ته مې کوم ځواب ورنه کړ او کله چې مې غوښتل له هغه ځايه لار شم، يو فکر په ذهن کې راغی...
نيائش د باغ د پېښې په اړه هيڅ خبر نه وه، ځکه زما خسرگني څخه هېچا اجازه نه درلودل د باغ په اړه داسې کيسې وکړې چې هلته پيران او داسې شيان دي! ځکه هغوي نه غوښتل د کورنۍ غړي و وېرېږي! ما هم له همدې فرصت څخه گټه واخيسته او نيائش مې په تند خبرو او پېغورونو دېته تېاره کړه ترڅو د تناره اېري هغه خپله د باغ دننه هغه خالې څاه ته ويسې!

ما ورته وويل: الياس او د الياس خور ستا نوکران نه دي، ولې خپله نه ځې او دا نه خالي کوي اغلې ملکي؟
هغه چې بې زبانه او عاجزه ښځه وه، زما خبرو ته يې غلی پاتې شو او وروسته يې وويل: تاسو رښتيا وايست، سمه ده، خپله به لاره شم.

ما چې د فرښتو جامې اغوستې وې او غوښتل مې خپل غير انساني هدف ته ورسېږم، نو هغې ته مې د مرستې وړانديز ورکړو او ورته مې وويل چې د ايرو ډکه کاسه به د باغ تر دروازي ورسره ويسم او هغه ځاي به ورته ښکاره کړم چيرته چې ايری اچول کېږي حتا ورسره وعده مې وکړه چې زه به د باغ د دروازی سره د هغې د راتلو انتظار کوم ترڅو هغه و نه وېرېږي.

هغې چې زما دا خبره واورېدله چې زه به انتظار ورته کوم ترڅو ونه ډاره شي نو هغه بېحد خوشحاله شوه او فکر يې وکړ چې زه د صلحي او دوستي اراده لرم! هوا تياره شوی وه، په باغ کې دننه د مرغانو غږونه او چغې پورته شوي وه، بغير زموږ د پښو او د مرغانو د غږونو بغير هېڅ آواز نه تر غوږ کېدې. ما د تيلو خراغ روښانه کړو او د نيایش شاته روانه شوم، کله چې د باغ دروازی ته ورسيدو نو هغه و درېده او زما څخه يې پوښتنه وکړل چې ايری چيرته خالی کړي؟

ما ورته د باغ دروازه پرانیستل او اشاره مې وکړه او ورته مې وويل: چې ايری د انځر د ونې لاندې خالي کړي ځکه ټولو دا ځای انتخاب کړی وو. هغه چې لږ، لږ وپېرېدلې وه، زما خبره يې ومنل، خو د مخکي تلو جرئت يې نکوو او په خوار نظر يې زما خوا ته راکتل چې شايد زه ورسره د دننه تلو ست وکړم! خو ما ورته وويل چې زه به همدلته درته په تمه اوسېږم او ته لاره شه باغ يودم پاک دی او هېڅ شي نشته د وپېرېدلو لپاره. زما په خبرو هغه ناچاره شوه او په سست گامونو باغ ته ننوتل، زه د باغ دروازی ته ودرېدم، خو مخکې لږ نه شوم. نيایش چې څومره د ونې خواته نږدې کېدله، هوا لا تياره کېدله.

ما له لرې ورته کتل هغه چې کله د انځر د ونې لاندې هغه د څاه پشان کندی ته نږدې شوه او اېري خالي کړل، نو ما د هغې يو زورور چيغه واورېده او د هغه چغې سره سم زه له هغه ځايه وتښتېدم ترڅو څوک ما حالته ونه گوري.

زه خپل کوټي ته لاړم، دروازه مې بنده کړه او په ځمکه کېښناسم. د يو شيطان په څېر مې ځان حس کړ، او انساني احساس مې له لاسه ورکړ. خپل سترگي مې څو ځله وربولې او لځايه پاڅېدم يو گيلاس اوبه مې وڅښلې او له پورته منزل څخه مې لاندې د حويلی وضعیت څارلو. هېڅوک هلته نه وو، او د نيایش چيغه هېچا نه وه اورېدلې، ځکه چې د شپې لخوا د کورنۍ ټول کسان به پورته منزل ته تلل او هلته به يې مجلس کاوه او د لاندې منزل بيا بلخصوص د باغ غږونه به پورته منزل ته نه تلل.

زه چې حويلی ته ځیره وم، په يوه شېبه کې مې وليدل چې نيایش له باغ څخه را روانه ده او په لاس کې يې همغه د اېرو ډکه کاسه ده! زه حيرانه شوم، ځکه چې هغې هېڅ زيان نه وه ليدلی. نه پوهېږم ولې په شېبه کې مې د خپل شیطاني عمل څخه د پېښمانتيا احساس وکړو او لږې چې نيایش روغه رومته وه د زړه له تل خوشحاله شوم. په بېره د پخلنځي په لور روان شوم، غوښتل مط د هغې څخه بخشنه وغږام خپل پدی شیطاني کار کله چې ورسېدم، و مې ليدل چې نيایش په ډيگ لگيا ده او ډوډۍ تياروي.

هر څومره چې کوښښ مې وکړو خو ومې نشو کړې بخښنه ورڅخه وغواړم اخر بغير د کوم څه ويلو غوښتل مې له پخلنځي څخه ووځم چې پام مې ډيگ ته شو. له ډيگ څخه داسې دود پورته کېده، لکه چې يو څه سوځېدلي وي؟! ما نيایش ته غږ وکړ، خو هغې ځواب را نه کړ. کله چې ورته ور نږدې شوم، و مې ليدل چې په ډيگ کې وريزو کې د تناره اېري اچولې او هغه يې خوځوله. ما له قهره غوښتل د هغې سره جنگ وکړم چې ولې داسې کار کړې خو کله چې مې د هغې څېره وليدله...

د هغې سترگې دومره غټې شوي وې چې د سترگو له کاسې راوتي وي، د سترگو تور يې تللې وو او ټول سپينوالي وو! کله مې چې د هغې سترگې وليدې، زما غږ په ستوني کې وچ شو، د هغې لاسونه ته مې وکتل چې تور او په اېرو پوښلي شوی وه، او هغې خپل لاسونه په ژبه لگول او ستل يې! نيایش په همغه وحشتناک نظر ما ته سترگې نيولې وه، او هېڅ خبرې يې نه کولې.

زه چې نور ونه توانېدم، د ډېر وېري څخه بې هوشه شوم. کله مې چې سترگې خلاصې شوې، خپل کوټه کې وم او فريدمې څنگ ته ناست و. ټول د کورنۍ کسان هلته وو. ما فکر وکړ چې دا يو بد خوب و. ژر مې فريدمې غږ کې ونيوه، او له ټولو مې پوښتنه وکړه چې نيایش چيرته ده؟ هغوی راته وويل چې د شپې د تناره پاک کولو

وخت کې د هغې څخه په غلطې کې وریزو ته اېرې اچول شوې وه کله چې مور ورته لږ خبرې وکړل نو هغه خفه شوه او په ژړا خپلې کوټې ته لاړه..

ما له وېرې هېڅ ونه ویل او ټول ورځ مې په خپل کوټه کې په دعاگانو تېره کړه. نږدې د ماښام وخت و چې د فرید غږ مې د هغه له کوټې څخه واوریده چې خپل مور ته یې چغې وهل! ځکه چې د هغه کوټه زما د کوټې څنګ ته وه نو ما یې غږ اوریده، چې هر دقه یې غږ جګ کېدو او خپل مور ته یې غږ کاوه، زه خپل د کوټې څخه و نه وتلم، خو د هغه غږ هر لحظه لوړېدو. کله چې د هغه مور او نور د کور ښځې د هغه کوټې ته دننه شوې، زه هم مجبور شوم چې وگورم څه شوي دي؟

کله چې کوټې ته ننوتو نو ټول حیران شو! ما ولیدل چې نیایش خپل پر ځان باندي لکه مار را څرخي. خپله خپته یې نیولې وه او په درد یې چغې وهل! ناڅاپه د فرید مور د نیایش جامو ته پام شو، داسې ښکارېده چې د نیایش له بدن څخه وینه او اېرې یوځای راوتلې او ټولې جامې یې خیرنې شوې دي ...

ټول وېرېدلې وو، او یواځې مو دوه سترګې نیایش ته نېولې وه. خاوبني مې د کوټې څخه ټول نارینه وویستل، او یواځې مور ښځې پاتې شو، خاوبني مې د نیایش خوا ته نږدې شوه د هغې سر ته کښېناسته او د لور مې، ناوي او جان او قربان پر ویلو یې غوښتل ورسره خبرې وکړي، خو نیایش یواځې پر ځان څرخېده او چغې وهلې خپل لاسونه یې خپل پر نس کېخودلې وه او خپل مخ یې خپل په تور وینښتیانو کې پټ کړې وو او یواځې د درد چغې وهل بس..

مور ټولو د مازدیګر اذان ته پام شو، کله چې ملا اذان ورکړ نو نیایش هم آرامه شوه او سترګې یې پټې شوې، داسې ښکارېده لکه چې ویده شوې وي... وروسته د فرید مور وویل: چې دا عادي حالت نه دی، دا داسې ښکاري چې کوم څه د دې پر بدن ناست دي!.

د کور ښځو ټولو "بسم الله" وکړل او وډارې شوې، د فرید مور په ژور نظر د نیایش نس ته کتل بیا یې ناڅاپه و ماته وویل: د نیایش د پښو لاندې ځایه لرې شه.

مورې ټول يو څه لرې لارو، نيايش خپل ځان آسمان ته پورته کړ او ناڅاپه يې نس داسې غټ شو لکه د هغو بڼځو چې د ماشوم زېږېدو وخت وي. د نيايش نس هم همداسې شو.

د هغې مخ سور شو، شونډې يې شني شوې او هيڅ يې نه ويل، يواځې چغې وهلې او کله کله يې زورنه وهل، داسې لکه ماشوم چې پېدا کېدونکې وي! ور کله يې لاسونه موت کول د درد څخه او کله يې پښې ځمکې ته ټېنگولې، داسې ښکارېده چې په ډېر عذاب کې وي.

زه لکه مړه انسان داسې شوی وم، زما حال ښه نه و د دې حالت په ليدلو. د کور بڼځې بيخي وتښتېدې له کوټې څخه کله چې فرید دا صحنه وليده، ناڅاپه په ځمکه کېښناست او خپل لاس يې په خوله ونېو..
څومره چې تياره ډېره کېده، او شپې ته نږدې کېدو هغومره د نيايش عذاب زياتېده، هغې چيغې وهلې او نس به يې کله ناڅاپه غټېده او سختېده، داسې لکه ماشوم چې پکې وي، او کله به بيرته عادي حالت ته راتلو، د هغې خوله د اېرو په شان توره شوې وه.

فرید خپل اوڅښې ته چې د قرآن حافظ و او دعاگانې يې کولې، راوست هغه يو ساعت د نيايش څنگ ته ناست وو او قرآن شريف او دعاگانې لوستلې، مورې ټول ناست وو چې يو ځل ناڅاپه نيايش پاڅېده او د فرید د اوڅښې په خوله کې په تلوار خپل دوه گوټې دننه کړل او چيغه يې کړه. بيا يې لوړ لوړ غږ وځنډل او بيرته خپل پر ځاي ځمليده..

د فرید اوڅښې خپل په دواړو لاسونو سره خپل مړۍ کلک و نيول، او خبرې يې نشوای کولی، له کوټې بهر ووت او داسې معلومېده چې حال يې خراب وي څو دقيقې وروسته مورې پوه شو چې هغه خبرې نشي کولی، سمدستي يې هغه يږ کلينیک ته بوتلو چې معلومه کړي څه ورسره شوي؟

مورې ټول بیرته نیایش څنگ ته راغلو او د هغې عذاب باسل مو کتل. هېڅ مو نشوای کولی. د نیایش چیغې دومره شدیدې شوې چې هېڅوک یې څنگ ته نشوای پاتې کېدی. مورې مجبور شو چې له کوټې ووځو او دروازه پر هغې باندې قلف کړو.

هیڅوک هغه شپه ونه توانېدو چې ویده شي. د نیایش چیغو او فریادونو ټوله حویلي نیولې وه. د هغې اواز بیخي بدل شوی و. څو ساعتونه یې چیغې وهلې، بیا یې غږ ورو ورو ختم شو. مورې ټول د بام پر سر ولاړ وو چې ناڅاپه مو د نیایش د کوټې د کرکې د خلاصېدو غږ واورېده! د هغې کوټه په درېیم منزل کې وه. ناڅاپه مورې ټولو ولیدل چې نیایش د کرکې نه د ونې بڼاخ ته چې تقریبا یو متر د کوټې څخه واټن درلود په یوه عجیب ډول ټوپ کړو، او بیا د هغې له لارې د ځمکې په لور روانه شوه.

په داسې حال کې چې مورې ټول تر مرگ ډارېدلې وو، ځکه کله چې نیایش د ونې په سر روانه وه، د هغې حرکت بیخي ډارونکی او غیر انساني و. د فرید مور چې زړوره بڼه وه، د نیایش وروسته روانه شوه، مورې ټول هم ورسره روان شو. په پای کې مو ولیدل چې نیایش پخلنځي ته ننوته، مورې هم ورپسې ننوتلو چې گورو نیایش تنور کې لاسونه وهې او د هغه اېرې خوري؟ کله چې مورې هغې ته ورنږدې شو، هغې یو څه اېرې په خپلو لاسونو کې ونیوله او بیا له تنور څخه لرې شوه او د باغ پخوا روانه شوه.

فرید غوښتل چې نیایش ته نږدې شي، او د هغې مخه ونیسي خو مور یې اجازه ورنه کړه او ورته یې وویل: د انجیر د ونې لاندې کوم شيانو هغه رانیولې ده او پر هغې ناست دې ...

فرید چې هرڅومره هڅه وکړه ترڅو د نیایش پسې لاړشې، خو مور یې اجازه ورنکړه، د دې حالت په لېدو ټول ډېر خپه وو. د ټولو څخه زه! چې د دې ټولو کارونو سبب وم توبه مې وباسل او دعاګاني مې وکړل خو کار تر کار تېر وو! فرید په ژړا او زاری و، خو مور یې اجازه نه ورکول چې باغ ته لاړ شي. هغه شپه ټولو په حویلي کې

تېره كړه. نږدې سهار و چې نيایش په خپل عادي غږ چيغه كړه او د اېرو ډكي كندې څخه راووتله.

فريد د هغې د مرستي لپاره منډه كړل او هغه يې د اېرو د كندې راوويستله او كور ته يې راوړه. نيایش چيغې وهلې او ژړل يې، خو هېڅ خبرې يې نه كولې. موږ هغې ته غسل وركړ، خو د هغې له لمني څخه اېرې او وينه بې له كومي وقفي بهر كېده. وروسته مو هغه په خپل ځای كې پرېښوده، خو په زخمونو او ټپونو پوښلې شوی وه داسې لکه چا چې هغه وهلې وي!

موږ هغې ته حمام وركړو او نوي كالی مو ورباندې واغوندل، نيایش بې له دي چې ږوږې وخورې يا كومه خبره وكړي په وېرې او وحشت د فريد غېږي ته يې پناه ويوړه او ويده شوه!

زما خواښي كلي ته لاړه او هلته يو كس چې خلكو ورته شيخ ويلو او تعويذونه او دمونه يې كول كور ته يې راوست، او نيایش يې ورته وښوده، كله چې شيخ ورته راغی او هغې ته يې وکتل، يواځې يې په غمجن نظر د فريد مور ته وکتل او پرته له دې چې څه ووايي، ځينې دعاگانې او تعويذ وركړل او ولاړ. د تلو مخکې يې يوازی وويل: دعا وكړئ خدای مهربان دی، موږ بندگانو له لاسه څه نه كېږي..

موږ ټول ډېر خواشيني وو، زما د يوه لېوره ښځه د ډېر وېرې له لاسه خپل د مور كور ته ولاړه...

موږ ټولو ټولع ورځ له ډېرو ستونزو او كړاوونو سره تېره كړه، كله چې د مازديگر اذان ته نږدې شوو، نو نيایش بيا چيغې وهل پيل كړل او ځان يې وهلو. هغه ټوله ورځ ويده وه، هيڅ ږوږې يې نه وه خوړلې. كله چې مازديگر شو، بيا يې چيغې وهل پيل كړل، خپل وينستان يې شكول، خپل لاسونه يې ديوالونو ته ټكول تر دي حد چې له وينو ډك شول. نوكان يې ټول زخمي او له وينو سره لړل شوي وو. د خولې رنگ يې تور شو او له خولې يې يو مايع راوتل چې د اېرو سره ورته وه.

غږ يې بدل شوی و، سترگې يې يو څه لويې شوې وې او د سترگو تور برخه يې پوره سپينه شوه. هر چا هڅه کوله چې هغه ودروي، خو دا ممکن نه وه. خپته يې هره شېبه لويېدله او بيا کوچني کېدله، هغې هر څوک چې ورته نږدې شوی وايې وهلو او داسې معلومېده لکه چې هغه ډېر ځواک ولري! يو غير معمولي او بېحد زيات زور يې درلود د هيچا زور ورباندې نه رسېدو..

بيا هغه له خونې ووتله او له کرکې څخه په يوه ونه ټوپ کړو او بيا په څلورو لاسونو او پښو په باغ کې وگرځېده. که څه هم باغ بند و، خو چې موږ ورسېدو دروازه خلاصه وه او نيایش د انځر ونې سره ناسته وه. موږ ټول په انگرې کې ولاړ وو او هغې ته مو کتل. ناڅاپه له باغ څخه انگرې ته ډبرې راغورځېدل پيل شول، نيایش يوازې په يوه کونج کې ولاړه وه، خو ډبرې او تيرې په ډېر زيات شمېر د انگرې خوا ته راغورزېدې.

وروسته نيایش د انځر ونې سر ته وخته او يوازې د هغې د ژړا غږ مو اورېدای شو. داسې برېښېده چې ډېره زياته صدمه پرې راغلې وي. او درد لرې! د هغې ژړا ډېره پر درده او لوړ غږ لرله. غږ يې د هغې خپل نه و؛ داسې ښکارېده لکه بل څوک چې ورسره يوځای ژاړي.

تر سهاره مو سترگې پټې نه کړې. کله به انگرې ته ډبرې را غورځېدلې، کله به د باغ دروازه په شدت خلاصېده او بندېدله. موږ ټول له خبرو او حرکت کولو بې وسه وو. يوازې د خواښي زړه قوي و او ټولو ته يې دلدارۍ ورکول، فرید يوازې نيایش ته کتل او ژړل يې.. ټوله شپه مو له کړاو او غم سره تېره کړه، بيا سهار ته نږدې شوه او نيایش د انځر ونې سره بې هوښه ولوېده. فرید هغه راوستله، جامې مو ورته بدلې کړې، خو په سترگو يې توره حلقه چاپير شوي وه او بېحد کمزوری شوي وه هېڅ د خبرو توان يې نه درلود.

فرید پرېکړه وکړه چې هغه ملا يا داسې چا ته يوسي ترڅو ويې ژغوري، خو نيایش نه غوښتل او د تلو څخه يې انکار کاوه، هغه دومره درنه شوې وه چې د فرید او د

هېچا زور پرې نه رسېده. ترڅو پورته يې کړي. هغه ورځ مور ټولو يوازې د نيایش لپاره دعا وکړه، په ځانگړي ډول ما. خو هېڅ گټه يې ونه کړه...

کله چې بيا مازديگر شو، نيایش آرامه وه، چيغې يې نه وهلې، خو يوازې يې عجيب عجيب زمور ټولو خوا ته راکتل، سترگې يې گردۍ شوې وې او هر چا ته په عجيب ډول کتل. کله چې ماښام ته نږدې شوو له خونې ووت. هېچا يې مخنيوی نه شو کولای. هغې ټول وهل او هېچا زور نه پرې رسېده. له زينو ښکته شوه، مور هم ورپسې لاړو. هغه د پخلنځي خوا ته لاړه او په تنور کې ننوته. څومره ابري چې په تنور کې وه هغه يې و خوړل دومره يې و خوړل چې سترگې يې له وينو ډکې شوې او ساه يې بندېدل. فريد چې د هغې د مخنيوی لپاره ورنږدې شو هغې فريد ته داسې کلکه ضربه ورکړه چې شاوخوا يو ساعت بې هوښه پر ځمکه پروت و.

څو دقيقې وروسته چې ښه پريمانه ابري يې و خوړلې، سر يې ښکته کړو او تنور کې ځمپېده، هېچا جرئت نه کاوه چې ورنږدې شي او وگوري چې څه ورباندي وشول؟ خوابني مې د آيت الكرسي په لوستلو جرئت وکړو او هغې ته نږدې شوه! نيایش په تنور کې بې هوښه پرته وه. مور هغه راوويسته، ډېره سپکه وه، خو لاس او پښې يې ساړه شوي وو. د هغې د لمني څخه وينه او ابري څڅېدل او ډېر وينه يې له لاسه ورکړې وې.

کله چې کلينيک ته مو ورسوله، متاسفانه، هغې خپل وروستی سا په هماغه تنور کې ورکړې و. ډاکټرانو وويل چې معده يې د ابرو ډکه شوې ده او د ابرو د ډېر خوړلو له امله له منځه تللې ده ...

د نيایش په مړيني زه ماته شوم او د عذاب وجدان ښکار شوم. شپه او ورځ مې په وېرې او غم کې تېرېده، د نيایش له مړيني وروسته فريد مات شو او په بشپړ ډول يو رواني انسان شو. درې مياشتې وروسته، هغه کور پرېښود او راته يې وويل چې بېرته نه راگرځم. او طلاق يې ولاړه شه خپله ژوند جوړ کړه. هر څومره چې مو هڅه وکړه هغه ته قناعت ورکړو خو گټه يې ونکړه.

له تگ وړاندې، هغه راته د نیایش حقیقتونه بیان کړل. هغه راته وویل: ما نیایش بې حده زیات خوښوله او هېڅکله مې نه شوای هېرولی، که څه هم د نیایش خاله هغه ماته رانکړه او پرته له دې چې له ما سره خبره وکړي، هغه یې هغه چا ته ورکړ چې په نیایش مین وو خو نیایش هم زه خوښه ولم، خو کله چې ما د کورنۍ له مجبوریت واده وکړ، نیایش زما څخه نامېده شوه او مجبور شوه چې هغه هلک سره واده وکړي چې پردې مین وو.

ما هېڅکله هغه هېرولی نه شوای، همیشه مې له لرې ورته کتل. تر دې چې مینې مې مجبور کړم داسې کار وکړم چې هېڅکله مې نه غوښتل. نیایش ماشوم درلود او ما به لیدل چې هغه خپل د خاوند او ماشوم سره خوشحاله ده. خو زما مینه به څنگه شوی وایې؟ زما محبت به څنگه شوی وایې؟ ما هغه نشوای هېرولې. یوه ورځ مې پرېکړه وکړه چې د هغې خاوند په دام کې واچوم. د خپلو څو ملگرو په مرسته مې د هغې خاوند وواژه.

بیا مې داسې کار وکړ چې د نیایش خسرگڼې فکر وکړي چې هغه له ما سره خپل د خاوند له مړینې وروسته نامشروع اړیکه لري! کله چې هغوي داسې فکر وکړو نو د نیایش څخه یې د هغې ماشوم واخیست، هر څه یې ترې واخیستل او نیایش یې له کوره وویستل، دی وخت کې زه د هغې مخي ته لارم او هغې پر ما خپل د بچ کونکي فرښتي گمان وکړو او ماته یې پناه راوړل او ما هم د هغې د مجبوریت گته واخیسته او ځانته مې نکاح کړه.

ما تل وېره درلود چې نیایش له لاسه ورنکړم! ځکه ما هغه د غلطې لارې څخه تر لاسه کړې وه ما د هغې خاوند مړ کړې وو او د هغې ماشوم مې ورڅخه اخیستې وو، او ورته دروغ مې ویلې وه زه تل په همدې وېره کې وم او بالاخره هم همدا وشول. خدای هغه له ما واخیسته، هغه هم په هغه ډول یې واخیسته چې زه یې تباه کړم د هغې په هر چغې زه مړ شوم، د هغې په هر لیونتوب زه ورژېدم، اوس زه هیڅ شی نه

لرم چې له لاسه یې ورکړم، او غواړم داسې ځای ته ولاړ شم چې هېڅکله د بل انسان مخ ونه گورم. زه پیر گناهکار یم او خدای مې هېڅکله نه بڅبني.

کله چې فرید زما سره ټول حقیقتونه شریک کړل، هغه زه پرېښودلم او طلاق یې راکړ او لاړ. او حتا اجازه یې رانکړه زه ورته د خپلو غلطیو په اړه ووايم، د فرید خبرې زما په زړه باندې پیر بوج راوست. ما څنگه د هغه بیچاره انجلی سره دومره ظلم وکړو؟ خدایه، څرنگه مې له هغه سره دا وکړل؟ د هغې حق کې ټول نړۍ ظلم کړي وو، د هغې حق کې د هغې مینې لا ظلم کړې او ما ... ما هم ورسره ظلم وکړو او مړه مې کړه؟ خدای دې ما وبڅبني، زه د دې عذابونو سره ژوند نشم کولې.

د فرید له تگ وروسته زه پاتې شوم او هغه ټول عذابونه چې یوازیتوب او زما غلط کار لځان سره راته راوړل...

یو کال وروسته، زما خواښي وفات شوه د هغې د مرگ وروسته زموږ کور ویجاړ شو، کورنۍ مو پر جلا کېدو پیل وکړ، هر څوک خپل لاره ونيوله او زه د پلار کور ته روانه شوم او هلته مې ژوند ته ادامه ورکړه. هغه باغ او کور چې موږ پکې ژوند کوو، اوس په یو ویرانه او ډېران بدل شوی وو. ځینې خلکو ویل چې هلته شهید وو هغه باغ کې او خلکو د هغه په قبر مرداری کړي وه نو ځکه داسې کیدل، ځینو بیا ویل چې هلته پیریان یا بلاگانې دی خلاصه هر چا یوه خبره کول، پدی وحشت او وېرې کې پر ما اته کاله تېر شول داسې اته کال چې هره ورځ یې زما لپاره د قیامت پشان وو، هره ورځ یې وېره او بدبختۍ وه..

اته کاله وروسته، پلار مې زه یو غریب او عاجز سړی ته واده کړم، هغه یو داسې سړی و چې لومړۍ ښځه یې مړه شوې وه او اولاد یې نه درلود. ژوند مې ښه شو او هر څه مې هیر کړل. زه د اولاد څښتن شوم دوه لوڼې او یوه زوی مې پیدا شو، لوڼې مې غټې شوی یوه لور مې واده وکړ، بله یې د نامزدي دوران کې وه. زوی مې بهر ته د زده کړو لپاره ولاړ.

د هغه پيښې څخه ۳۰ کاله تېر شوی وه او ما بيخي لياده وتي وه، زه خوشحال وم تر دې چې يوه ورځ خبر راغلو کوم لور مې چې هرات کې واده ده او هلته ژوند کوي، عجيب غريب کارونه کوي! د شپې لخوا لکه ليونيانو پشان له کور بهر وځي!
يو مولوی ورته ويلي وه چې پر هغې پيريان ناست دی او بايد تدابير ورته ونيول شي او يو سم مولوی ته يې ويسی، خو د هغې خاوند او خوانبي دا خبری نه منل او سر يې نه ورپسي گرځه وو، زما لور تازه ماشوم زېږولې وو، ماشوم يې د ۲۰ ورځو وو يوه ورځ دوي پاڅېږي او گوري چې ماشوم يې مړ دي! او د ماشوم په غاړه باندي د يو چا د لاسونو نښې دي! داسي لکه چې ماشوم يو چا خفه کړي وی او په قصد يې مړ کړي وی!

خو د لور خاوند مې ويل نه ماشوم ماښام خوا ته کله چې مور يې ورته شپډی ورکول د ځان سره څنگ کې خملولې وو او د شپې لخوا د غلطي څخه يې هغه خپل د سيني لاندي کړي ځکه مړ شوی، خو هر څه چې وو د هغه ماشوم مرگ زما لور حالت بدتره کړو، د هغې د خاوند په خبره زما لور به هره شپه پورته منزل ته تلل چيغې وهلې او ژړل به يې او بالاخره يوه شپه له کوره وتلی او ځان يې له يو لور ځايه لاندي غورځولی او مړه شول!

د لور د مرگ وروسته، زما په زړه کې هغه تور يادونه بيا راويښ شول کوم چې ما ۳۰ کاله مخکې تجربه کړې وه، هغه لور چې ما په مينه او محبت رالويه کړي وه مړه شوی وه، د هغې مرگ زه بيرته ۳۰ کال شاته يوږم هره شپه مې د ويري او وحشت سره تېرېده، ما صدقه ورکړل خيراتونه مې وکړل او د خدای څخه مې بڅښنه وغوښتله، خو دا عذاب، او ويره او انديښنې نه يوازې زما څخه لېرې نشوې بلکه زياتې شوې.

زه يوه شپه بيغمه خوب نلرم، هر دقه په وېري او وحشت کې يم زما يو غلطي زما ټول ژوند راخراب کړو، خدای د مظلوم حق اخلي او ظالم همداسې نه پرېږدي ما ظلم کړي وو او زه د هغه سزا تر اوسه وينم، زما ابدي ژوند خراب شو پر يوه گناه، ماته

دعا کوي ترڅو خدای می گناه راوبښي او د دی مصیبت څخه نجات راکړي ...

د رټل شوي ناول پای.

لیکوال: نامعلوم.

ژباړونکي: خواجه زی.

ملگرو دا یو نوټ به زه ولیکم هغه ملگرو ته چې زما ناولونه وایې، خپل نظر راسره شریک کړي ترڅو پوی شم کوم لیکنه مې ستاسو خوبه ده او کوم مو نده خوبه شوی؟ ستاسو حمایت ماته مثبت انرژي راکوی نو حمایت مو کړي. زما د تلگرام چینل ته راشي زه هلته ناولونه نشر کوم زما شخصي ایډي @shuhab09 دا تلگرام کی سرچ کړی زما ایډي راځي او تاسو کولې شي خپل نظر راته ووايست. زه خپل نوي ناول هم همدی چینل کي نشر کوم ان شاءالله.

د داسي نور ښایسته ناولونو د ویلو لپاره زموږ د ټلگرام چینل ته راشي دا هم زموږ د

چینل لینک: <https://t.me/pashtoonovels0>

دا هم زما شخصي ایډي: @shuhab09

او دا هم زموږ د یوتیوب چینل لینک دلته غریز ناولونه نشر کو..

چینل لینک: <http://www.youtube.com/@PashtooNovls09>

دا هم د مدیر د جمیل آدرس: shuhabkhan795@gmail.com

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**